

Jag vill ej upptaga tiden med att mera motivera denna fråga, emedan jag ej bör upprepa hvad andra före mig sagt, utan hemställer blott värd-samt att Riksdagen äfven ville besluta,

att kyrkoherden, eller den prestman som hans ställe före-träder ej hädanefter måtte vara sjelfskrifven ordförande i skolrådet, utan skoldistriktets ledamöter måtte förunnas att sjelfva välja ordförande i skolrådet.

Stockholm den 28 Januari 1871.

Lars Ersson.

N:o 84.

Af Herr **Lars Ersson** från Södermanlands län: Om ändring i Kongl. förordningen den 7 December 1866, angående vilkoren för försäljning till förtäring på stället af vin, öl, kaffe eller andra icke spirituösa drycker.

Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 7 December 1866, angående vilkoren för försäljning till förtäring på stället af vin, öl, kaffe, eller andra icke spirituösa drycker, innehåller i 1 § detta stadgande:

“Vill någon till förtäring på stället, vare sig med eller utan mat, men utan samband med rättighet till utskänkning af bränvin eller andra brända eller destillerade spirituösa drycker, mot betalning hålla allmänheten till-handa öl, dricka, porter, kokadt kaffe, thé och chocolate eller andra icke spirituösa drycker, med undantag af vin, göre skriftlig anmälan derom, på landet hos kommunal-nämndens ordförande och länsmannen i orten, samt i stad hos magistraten.”

10 § 2:dra momentet i samma nådiga förordning innehåller vidare:

“Denna förordning har icke tillämpning på gästgifvare och ej heller på dem, som utomhus, vare sig medelst kringbärande, eller från bord, eller eljest i mindre omfattning idka försäljning af icke spirituösa drycker utom vin.”

Igenom denna förändring blefvo de, som vilja idka försäljning af öl, kaffe m. m., kringbärande eller från bord, nödsakade att sådant för vederbörande anmäla, och dermed vore åtminstone något vunnet.

Stockholm den 27 Januari 1871.

Lars Ersson.

N:o 85.

Af Herr **Jöns Pehrsson**: *Om förenkling af militära och afskaffande af civila embetsmäns uniform.*

Ingenting är oftare upprepadt på senare tiden än ordet sparsamhet, men dervid tyckes det vilja stanna; någon verklighet efterforskar man förgäfvés. Hos alla dem, som ej genom vanans makt blifvit så införlifvade med det närvarande slösaktiga tillståndet, framträder hvad man benämnt statslyxen på mångahanda sätt. Ett ibland de icke minst kostsamma är uniformsväsendet, såväl inom militären som andra embetsmannakorpser, och då den viktiga försvarsfrågan måste stå främst på dagordningen, och folket fordrar med rätta, att de stora uppoffringar, som derföre måste göras, endast blifva användade till praktiska och nyttiga behof; men ingen lär vilja med allvar påstå att det är nödvändigt att krigsfolket och isynnerhet befälet utstyres i alla de mångfaldiga, dyra uniformslag hvilka nu äro rådande; för mig förefaller det att deruti skulle ligga en mycket stor våda för befälet, i fall det skulle gälla komma i krig. Och kunna icke de prälände uniformerna begagnas när det gäller att värna landet, så måste de vara så mycket mer förkastliga, när de endast begagnas för att lysa med vid mångfaldiga tillfällen. Man har elakt nog velat påstå att de, som lysa i uniform, skola hafva goda framgångar hos det svagare könet, men för min del tror jag icke mycket härfpå, och i alla fall kunde detta ej vara tillräckligt skäl att bibehålla dem för: deremot finnes en annan mycket allvarsam ekonomisk sida af saken såväl